

Senioráček

SPOLEK KD-I OPATOVICE

Jarošův mlýn 19. 09. 2020

02/2020

Brněnská přehrada a Jarošův mlýn

Rudka vápencová jeskyně, zámek Lysice a Bílovice nad Svitavou

Vážení členové spolku KD-I Opatovice, dostává se vám do rukou desáté číslo časopisu Senioráček.

Rádi bychom, kdyby se dostalo do všeobecného povědomí, že nejsme spolek pouze pro důchodce, ale že se našich akcí mohou účastnit i nečlenové, mladí i staří. Pro všechny máme dveře otevřené.

Milí přátelé, členové spolku KD-I Opatovice.

Je za námi ne zrovna šťastný a spokojený rok 2020.

Již více než 9 měsíců naše životy ovlivňuje pandemie Coronaviru, který paralyzuje celý svět, a my se s ním musíme naučit žít, musíme se naučit nepropadat strachu. Strach není dobrý na psychiku a ohrožuje naše zdraví. Všichni víte, že jsme nemohli v loňském roce uskutečnit mnoho akcí, které jsme měli pro Vás přichystány a na které jste se určitě těšili. Věříme, že se v tomto nadcházejícím roce 2021 dočkáme toho světla na konci tunelu a opět se budeme společně scházet a užívat si života.

Nebudeme moci a to víme určitě, uskutečnit VČS, Masopust a Pochovávaní basy, protože tyto akce míváme v programu vždy v prvních měsících roku a to v této době není ještě možné. Dali jsme ve výboru hlavy dohromady a vytvořili jsme provizorní program na tento rok 2021.

Jelikož jsme neměli žádné akce, které byly většinou úspěšné, a pomohli nám naplnit naše finance, nemáme takový obnos, abychom mohli program úspěšně zrealizovat. Nemějte ale obavy, nejsme v mínusu a na první akce programu peníze máme. Členské příspěvky přijdou vybrat v měsíci lednu desítkářky. Cena známky je stejná, jako byla v roce 2020 100,- CZK.

V loňském roce se nám podařilo uskutečnit pouze VČS, Pochovávaní basy a dva zájezdy.

Řádně jsme vyúčtovali poskytnuté dotace jak obci Rajhradice,

tak obci Opatovice. Od obce Rajhradice jsme obdrželi 5000,- CZK, které jsme vyčerpali a od obce Opatovice jsme obdrželi dotaci 14000,- CZK ze které jsme čerpali 6500,-CZK a zbývající částku 7500,-CZK jsme pro neuskutečnění akce vrátili na účet obce. Za poskytnuté dotace děkujeme.

Výroční členskou schůzi plánujeme uskutečnit v sobotu 24. 4. 2021. Výbor na své schůzce odsouhlasil zažádat ZO Opatovice o dotace v částce 14000,-CZK, a pokud nám zastupitelé obce tuto částku poskytnou a plánované akce se nebudou moci uskutečnit, bude tato částka vrácena opět na účet obce.

Moc si však přejeme, aby k ničemu takovému nedošlo a my se mohli opět scházet. Čas našich životů utíká nějak rychleji, než když jsme byli mladí a tak ať si ho ještě pěkně pospolu užijeme.

To Vám všem ze srdce přeje výbor Spolku KD-I Opatovice.

ZA KRÁSAMI NAŠÍ VLASTI

V sobotu 27. června 2020 jsme se po delší odmlce konečně dočkali společné akce v podobě tradičního zájezdu za krásami naší vlasti. Naše cesta tentokrát směřovala do Rudky u Kunštátu, Lysic a Bílovic nad Svitavou. Čekal nás krásný slunečný den naplněný spoustou zážitků.

Prvním cílem byla jeskyně Blanických rytířů, nacházející se na pomezí obce Rudka a Kunštátu. Uměle vytvořená pískovcová jeskyně je součástí oploceného lesoparku společně s Burianovou rozhlednou na kopci Milenka. Areálu původně dominovala čtrnáctimetrová socha T. G. Masaryka, která byla bohužel zničena za II. světové války. My jsme si mohli prohlédnout pouze monumentální boty na podstavci, které se jako jediné dochovaly.

Nápad na vytvoření umělé jeskyně dostal bývalý starosta Kunštátu František Burian poté, co Stanislav Rolínek, sochař – samouk, vytvořil Masarykovu sochu, která byla slavnostně odhalena v den desátého výročí vzniku republiky. Práce na jeskyni byly zahájeny hned v listopadu téhož roku. Unikátní dílo je inspirováno českou historií. Jako první vznikl lev u vstupu. Zaujala nás informace, že autor živého lva nikdy neviděl a předlohou se mu staly fotografie stejně jako u Masarykovy sochy.

Prohlídka samotné jeskyně přinesla všem nezapomenutelný zážitek. Obdivovali jsme především 17 soch blanických rytířů včetně sochy svatého Václava. Největší rytíři měří více jak tři metry a jsou strážci svatováclavské koruny. V roce 1931 sochař Rolínek zemřel a další sochy v rytířském sále podle jeho návrhů dokončovali jiní. Za sálem měly být podle původního návrhu ještě stáje, zbrojnice a chodba slavných. K jejich realizaci však již nedošlo. Ještě že se zachovala půvabná dětská jeskyňka věnovaná Sněhurce a sedmi trpaslíkům!

Na rozhlednu se nikdo z nás nevydal, zato jsme si užili vycházku v okolí jeskyně mezi exotickými dřevinami, kterým se v parku evidentně dobře daří.

Druhou zastávkou našeho výletu se stal státní zámek Lysice. Protože nás bylo hodně, museli jsme se při prohlídce stejně jako v jeskyni rozdělit na poloviny. Potěšilo nás, že nebylo žádným problémem dopřát zážitek z prohlídky i paní Kolové. Dva statní mladíci ji vynesli i s vozičkem do prvního patra a pak ji opět snesli na nádvoří zámku.

Barokní zámek vznikl na místě vodní tvrze pánů z Kunštátu, o níž první zmínka pochází z počátku 14. století. Koncem 16. století proběhla renesanční přestavba a tehdy byly také položeny základy úžasné zámecké zahrady s oranžerií a skleníky. Barokní přestavba byla provedena patrně na počátku 18. století s největší pravděpodobností brněnským stavebním mistrem Mořicem Grimmem.

Zámek se pyšní nevšední kolonádou, která k němu přímo přiléhá. Součástí vnitřních

interiérů jsou bohaté sbírky pořízené hlavně v 19. století. Obsahují především nábytek, sklo, porcelán, obrazy, dále pak vzácnou sbírku zbraní, předměty dovezené z orientu, pozoruhodnou sbírku historických střeleckých terčů a dvě knihovny. Většinu návštěvnic okouzila krásná květinová výzdoba pocházející ze zámeckého zahradnictví. Škoda, že na posezení v zámecké cukrárně už nezbylo mnoho času.

Spěchali jsme do Bílovic nad Svitavou, posledního cíle našeho výletu. Cesta tam trvala déle, než jsme předpokládali. Začal zlobit autobus, ale naštěstí nás dovezl tam, kam jsme potřebovali, i když se

zpožděním. O to víc nám chutnal oběd v místní restauraci. Bílovice nad Svitavou leží v krásném údolí řeky Svitavy, které obklopují lesy Dražanské vrchoviny a Moravského krasu. Za první republiky se obec stala oblíbeným výletním místem Brňanů a vyhledávaným letoviskem řady českých umělců. Za všechny si připomeňme novináře a spisovatele Rudolfa Těsnohlídka, autora půvabných příběhů o lišce Bystroušce. Pobyt v Bílovicích inspiroval S. K. Neumanna k básnické sbírce *Knihy lesů, vod a strání*. Prázdniny v tichém údolí Svitavy pravidelně trávivali bratři Čapkové, herci Karel Höger, Oldřich Nový a řada dalších.

Seznámit se se všemi zajímavostmi Bílovic a jeho okolí by zabralo několik dnů, my jsme na to měli jen pár hodin. Nelehkého úkolu přiblížit nám některé z bílovických pozoruhodností se ujal pan Pavel Kováč, dlouholetý učitel na místní základní škole a každoroční organizátor slavností vánočního stromu v Bílovicích nad Svitavou.

Naše cesta nejprve vedla do novogotického kostela sv. Cyrila a Metoděje, který je dominantou obce. Pan farář Lazárek nás seznámil s jeho historií, která začala v roce 1908, architekturou a výzdobou. Kostelu jsme věnovali příspěvek 500 Kč, na oplátku jsme dostali almanach vytvořený ke stému výročí postavení kostela. Ten jsem pak darovala našemu panu faráři Františkovi. V kostele právě probíhala výstava obrazů a knižních ilustrací malířky Jany Ondrušové-Wünschové. S paní malířkou jsme měli možnost se osobně setkat. Velký zájem vzbudily pohádkové knížky s jejími ilustracemi. Některé dětské postavičky malovala paní Ondrušová podle tváří dětí z Bílovic. Výstava byla neprodejná, ale vybrané knížky si bylo možné objednat. V horkém letním odpoledni jsme po návštěvě kostela uvítali možnost příjemného odpočinku u kávičky, zákusku, zmrzliny či chladného moku.

Pak nás čekala vycházka s průvodním slovem pana Kováče. Zastavili jsme se u pomníku obětem I. světové války z roku 1915, který je nejstarším v celé Evropě.

Okolí Bílovic nabízí hustou síť lesních cest s řadou pramenů, studánek a pomníčků, věnovaných umělcům, milovníkům přírody i

významným osobnostem našeho lesnictví. Je tu také několik vyhlídek a naučných stezek. My jsme se po jedné vydali. Na kraji Bílovic jsme se zastavili u hájenky lišky Bystroušky. Od ní jsme pokračovali kolem studánky Leoše Janáčka, prošli kolem malého rybníka na potoce a dorazili k Liduščinu památníku. K němu se váže skutečný příběh o nalezení malé Lidušky Těsnohlídkem a jeho přáteli před Vánoce roku 1919. Rudolfa Těsnohlídka přivedla tato událost na myšlenku založit tradici vánočních stromů spojenou se sbírkou pro opuštěné děti. Proto je vánoční strom na brněnské náměstí Svobody každoročně dovezen z bílovického polesí. K dopravě se používá tradiční povoz tažený koňmi a na jeho cestě ho doprovází a sleduje mnoho lidí. V červnu jsme ještě zdaleka netušili, že letos bude strom ze zřejmých důvodů dopravován v noci, aby ho vyprovázelo co nejméně lidí.

Liduščin památník byl naší poslední zastávkou, pak už nás čekala cesta domů. Bílovice nad Svitavou nepochybně stojí za další návštěvu. Určitě se tam znovu vypravíme.

Zapsala Ludmila Palečková

Program Spolku KD-I Opatovice na rok 2021

24. 04.	VČS	p. Kováč
08. 05.	Jarní Floria Kroměříž	zájezd
15. 05.	Den otců a matek	Vonička
18. - 19. 06.	Kutná Hora, Jindřichův Hradec 2 dny	zájezd
18. 09.	Vařečková	Vonička
20. 11.	Posezení s písničkou	p. Kováč
11. 12.	Adventní koncert	
24. 12.	Zpívání u hřbitova	p. Kováč
30. 12.	Předsilvestrovská	Vonička

Změna programu vyhrazena

KD-I Opatovice

JUBILANTI ZA DRUHÉ, TŘETÍ A ČTVRTÉ ČTVRTLETÍ 2020

Květen

- 65 let Jarmila Vaverková
70 let Jana Závorková
80 let Věra Kratochvílová

Červen

- 90 let Zdena Černá

Červenec

- 60 let Radomíra Cachová
70 let Zdislava Kordíková
75 let Jiří Suk

Srpen

- 75 let Eva Buchálková

Září

- 65 let Ivana Foersterová
70 let Alenka Sedláková
70 let Vlastimil Paleček
70 let Václav Trávníček
75 let Věra Duchoňová

Říjen

- 30 let Jiřina Brînduş-Simuţ
60 let Jan Staněk
70 let Květoslava Dûrböcková
75 let Helena Dufková
80 let Karel Baka

Listopad

- 85 let Miluše Minaříková

Prosinec

- 70 let Jana Teinarová
75 let Marie Franclová

Všem těmto jubilantům přejeme do dalších let hodně zdraví, štěstí a osobních úspěchů.

ZÁJEZD – BRNĚNSKÁ PŘEHRADA 19. 09. 2020

V letošním roce jsme v rámci pečlivě připraveného programu počítali se čtyřmi zájezdy. Bohužel, Covid 19 a s ním související opatření nám tyto plány zhatily. V září jsme však využili pěkného počasí a možnosti volně se pohybovat a ze dne na den uspořádali neplánovaný zájezd na Brněnskou přehradu a do Jarošova mlýna.

Brněnská přehrada, mezi Brňany prostě Prýgl, je rozlohou největší vodní dílo na řece Svratce. Vznikla přehrazením kaňonu řeky Svratky nad Bystřicí a zatopením údolí s obcí Kníničky. K její výstavbě došlo v letech 1936–1940. Na konci druhé světové války se ustupující německá armáda snažila vyhodit hráz do povětří, ale naštěstí byl její záměr zmařen.

Přehrada se původně stala zásobárnou vody pro Brno, nyní je využívána především jako rekreační oblast a také jako zdroj elektrické energie. Většina plochy přehrady je součástí přírodního parku Podkomorské lesy. Od roku 1946 na přehradě Dopravní podnik města Brna provozuje turistickou vodní dopravu loděmi na elektrický pohon.

My jsme si plavbu na jedné z těchto lodí dopřáli. Abychom si užili hezkého dne, jeli jsme až na konečnou do Veverské Bítýšky a po prohlídce Jarošova mlýna i zpět. Vybrali jsme si horní otevřenou palubu, na které jsme ovšem nebyli sami, proto roušky na obličejích byly nezbytné, ale nenechali jsme si tím zkazit potěšení z výletu. Kochali jsme se pohledem na rozsáhlé lesy po obou stranách přehrady, pozorovali ty, kteří si užívali poslední slunečné dny koupáním a opalováním. Proti nám pluly výletní lodě plné dětí. Navzájem jsme zdravili máváním a vodáckým pozdravem ahoj. Na skalnatém ostrohu neunikl naší pozornosti hrad Veveří, který představuje jeden z nejrozsáhlejších a nejstarších hradních areálů v ČR. Určitě se tam někdy vypravíme.

Na palubě bylo veselo cestou tam i zpět. Naši chlapi měli s sebou slivovičku a dost umělohmotných skleniček na jedno použití, a tak spolecestujícím nabízeli po štamprličce. Mnozí si s námi rádi připili. Na konečné ve Veverské Bítýšce na nás čekal autobus a dopravil nás do Jarošova mlýna.

První písemná zmínka o mlýně pochází z roku 1635. V této době byl jedním z mnoha mlýnů na Bílém potoce. Mlel pro obyvatele Veverské Bítýšky a okolí.

V roce 1937 mlýn i s pozemky koupili Blanka a Maxmilián Jarošovi, kteří ho nechali přestavět do současné podoby. Došlo ke zboření chátrajících nefunkčních objektů a byla vystavěna nová čtyřpatrová budova s nejmodernějším zařízením, které dodala firma Josef Prokop a synové z Pardubic. Voda je z potoka svedena náhonem do vodní nádrže a odtud pouštěna na lopatky Francisových turbín. Ty pohánějí mlýnské stroje.

Do rodiny Jarošů se mlýn vrátil v roce 1991 a v provozu zůstal do roku 2002, kdy byl prohlášen za kulturní památku. Ve stejném roce byl formou muzea mlynářského řemesla zpřístupněn veřejnosti.

Mlynář, pan Zatloukal, potomek původních majitelů mlýna, se stal naším průvodcem. Vyprávěl nám o svém dětství, které ve mlýně prožil. Prohlédli jsme si celou budovu, stroje potřebné ke zpracování jednotlivých produktů a vodní náhon se stavidlem. Ve mlýně je k vidění mnoho strojů, strojků, hraček, náradí, košů i košíků, na které jsme si vzpomněli a přenesli se na chvíli do svého dětství. S panem mlynářem a jeho rodinou jsme se na rozloučenou vyfotografovali a popřáli jim hodně zdu. Ve mlýně se natáčel film „Na samotě u lesa“.

Hladové žaludky nás upozornily, že nastal čas oběda. V místní restauraci

U Václava jsme poobědvali, vypili si v klidu kávičku a dali si dobrý zmrzlinový pohár. Autobus nás dopravil k lodi, abychom se po vodě vrátili zpět do Bystrce.

Zájezd se setkal s velkým ohlasem a účastníci ho hodnotili jako jeden z nejlepších. Uvědomili jsme si, že spoustu zajímavostí a krásných cílů máme v nejbližším okolí.

Zapsala Ludmila Palečková

Vánoce dospělých

Jan Skácel (1922 - 1989) - moravský básník a prozaik

Radostí dětí ohřejí si ruce
budou se usmívat a říkat
jsou tady Vánoce
a bílou nití zaobroubí mráz
to roztřepeň
co se v nich obnosilo za tak dlouhá léta

Vážení přátelé, členové spolku,

rok 2020 byl pro nás smutným rokem. Nejenom, že skoro celý svět zachvátila pandemie Covid 19 na niž zemřelo veliké množství lidí a asi ještě zemře. Také naše řady opustili členové, kamarádi, přátelé. V posledním letošním čísle Senioráčku si na ně malinko zavzpomínáme a touto vzpomínkou uctíme jejich památku.

Dne 26. 06. 2020 ve věku 72 let nás navždy opustil kamarád Jiří Reim.

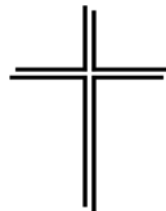
Jeho oči již nespátří do dne a do roka jižní Moravu, kterou měl tak rád. Jeho odchod z tohoto světa nebyl až tak dlouhý, ale byl velmi bolestivý, i přesto Jirka snášel statečně vše, co si pro něj paní Smrt nachystala. Bojoval s ní, nic ji nedal zadarmo. Ukázal nám, že se nikdy nemáme vzdávat, ani když dopředu víme, že vyhrát nemůžeme.

Jirka byl skrz naskrz dobrým člověkem, skvělým kamarádem a přítelem. Ve společnosti oblíbený, pro každého měl vlídné slovo a byl ochotný pomáhat druhým. V našem spolku KD-I Opatovice pracoval několik let, nepokazil žádnou legraci, ochotně a rád s námi nacvičoval tanečky a různé úsměvné scénky, které jsme společně předváděli na tanečních podvečerech. Miloval tanec, zpěv, občas si rád zahrál na harmoniku a byl i skvělým tanečníkem. Se svoji Miluškou protancovali mnoho večerů. Pomáhal nám při akcích ve výčepu a staral se o jeho zásobování a po ukončení zábavy pomohl i s úklidem Kulturního domu. Zanechal nám i ponaučení, že smrtí to nekončí, pokud na zemi zůstává někdo, kdo Vás miluje.

Jirko, budeš nám moc chybět. Jirka by se s námi určitě rozloučil slovy básníka:

Neplačte tedy příliš,
mé tělo ohni dejte.
A až se v mráček promění,
mně k letu zazpívejte.

To shořela jen bolest,
jen utrpení těla,
však moje láska k vám -
ta s tělem neumřela.

Kdo v srdcích žije, neumírá.

Loučení s člověkem vždy zůstane bolestným okamžikem pro každého z nás. Život a smrt jsou součástí všeho dění. Tak tomu bylo a tak tomu zůstane. Smrt bude přicházet k jednomu dřívě - k druhému později a vždy zanechá za sebou bolest a smutek v srdcích těch, kdo žijí. Co ale nemůže nikdy vzít- to jsou láskyplné vzpomínky na milovaného člověka.

Ve čtvrtek 5. listopadu nás navždy opustila paní Pavlína Löscherová.

Odešla milovaná manželka a maminka, starostlivá a obětavá žena. Už nikdy neuvidí náš kraj tu malou, rodnou dědinku, kde tak ráda žila a pracovala pro obec mnoho let, jako zastupitelka, knihovnice a kronikářka. Byla zakládající členkou KD-I Opatovice. Neúnavné úsilí zaměřila na shromažďování informací o historii Opatovic. Ty pak zaznamenávala do kroniky, aby zůstaly uchovány pro příští generace. Jejím nápadem bylo zdokumentovat každou akci uskutečněnou v obci v psané, ale také v obrazové podobě. Tak vznikla celá řada fotografických kronik.

Velkou zásluhu měla na přípravě a uspořádání oslav 960. výročí vzniku obce v roce 2008 a významnou měrou se podílela i na další velké akci, setkání rodáků v roce 2014.

Při příležitosti výročí vzniku obce vyšla i publikace, která nabízí pohled na historii i současnost Opatovic. Na stránkách této publikace jí vyslovil bývalý starosta obce V. Paleček mimořádné díky. Stojí tam: "Mimořádné díky však zaslouží osoba, bez které by nevznikl jediný řádek a pokud by přece jen došlo k vydání publikace, rozhodně by se tak nestalo v šibeničním termínu několika měsíců. Nad pracovními texty této knihy trávila dlouhé večery, o víkendech sháněla a probírala nové materiály. Na druhou stranu, kdo jiný by měl být u zrodu takové knihy, když ne právě kronikářka obce, když ne knihovnice, když ne patriotka, kterou ona bez pochyby je".

Pavlínka byla patriotka, ale byla také velice skromným člověkem. Nevyžadovala pro sebe zvláštní pozornost, nebyla vychloubačná. Nikdy nikde nevyzdvihovala svoji rodinu a nevyžadovala, aby jim bylo děkováno i když by si to rodina zasloužila, protože ji moc pomáhala, podporovala v práci, která byla zároveň její láskou a srdeční záležitostí.

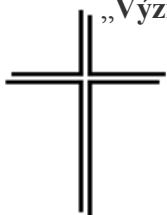
Nepřehlédnutelná byla i její práce knihovnice. Její zásluhou se zvýšila návštěvnost knihovny a výpůjčka knih. Naučila mnoho dětí milovat knihy a číst je. Přípravovala pro ně různé soutěže a zajímavé hry, odměňovala je diplomy, drobnými cenami a sladkostmi.

Uměla poutavě vyprávět o historii. Pravidelně obměňovala knižní fond.

Říká se, že „**Lidské žití** – to je kniha moudrostí, lásky, porozumění a práce. Já na tu poslední stránku knihy života Pavlínky Löscherové vkládám od nás všech upřímné poděkování za všechno dobré a krásné, čím obohatila životy druhých.

Pavlínka nastavila laťku hodně vysoko. Její jméno by mělo být zapsáno v naší kronice.

„**Významné osobnosti obce**“.

*Kdo poznal tě, ten měl tě rád,
uměla jsi pomoci, potěšit, rozesmát.
Takoví lidé by neměli umírat.*

22. 11. 2020 zemřel pan Karel Kunčar ve věku nedožitých 66 let

V listopadu jsme ztratili dalšího člena spolku a hlavně našeho kamaráda Káju Kunčara.

Nyní, když už stojí na druhém břehu, budeme vzpomínat jen na to dobré, co pro nás udělal a co jsme s ním prožili. Kája byl samorost, někdy nás dokázal i pozlobit kvůli hloupostem, ale kamarádi si odpouštějí.

S netrpělivostí vždy čekal na program našich akcí, aby se dozvěděl, co budeme tančit a jaké budeme připravovat scénky, ve kterých by mohl účinkovat.

Byl rozený bavič a lidé ho měli rádi. Jen se objevil v nějakém kostýmu, už sklízel potlesk a smích. Děvčata vždy nacvičovala vystoupení několik týdnů, aby bylo bezchybné a líbilo se, jemu stačila dvouhodinová příprava a měl zaručený úspěch.

Pravidelně se těšil na masopust. Převlečen za nevěstu, po boku Drahušky Komínkové v kostýmu ženicha tvořili nepřehlédnutelný pár. Nezapomenutelné bylo jeho ztvárnění sestry Marie Clarence ve vystoupení, které imitovalo chrámový sbor z filmu Sestra v akci. Při tradičním „Pochovávání basy“ vystupoval v roli faráře, podobou i gesty byl od skutečného kněze k nerozeznání. Několikrát mě trochu pozlobil. Před průvodem si dali s kamarády jednu, dvě štamprličky a při čtení hříchů spojených s událostmi v obci, které mi daly při psaní dost práce, pak koktali. Ale i to k samotnému pochovávání basy patří.

Na předsilvestrovských zábavách také bodoval, imitoval několik zpěváků. Nejlepší vystoupení bylo s Maruškou Piternovou, které pak říkal Belindo. Mohla bych pokračovat ještě dlouho. Zkrátka, Karel byl prostě Karel a všichni na něho budou vzpomínat s úsměvem na tváři. Jeho náhlý odchod mu nedovolil dokončit to, co by ještě ve svém věku mohl udělat.

Kdyby se Kája mohl a chtěl s námi rozloučit, možná by to bylo slovy: **„Dostal jsem povolení odejít, dejte mi sbohem. Byli jsme dlouho přátelé, ale já přijal více, než jsem mohl dát. A jestli jsem někomu ublížil, prosím, odpusťte. Já také jen člověk byl a jeden z vás.“**

Kájo, vše odpuštěno! Na okamžiky strávené s Tebou zůstanou v našich srdcích jen krásné vzpomínky.

Na zesnulé za všechny členy spolku zavzpomínala Ludmila Palečková

VÁNOCE

Často se říká, že Vánoce jsou svátky klidu a míru. Duch Vánoc na nás volá, abychom zvolili to, co zdokonalí náš život i životy druhých lidí a co uzdraví i naše těla. Láska, empatie, odpouštění je to, co nás posiluje a uzdravuje.

O Vánocích býváme k sobě vstřícnější, ale na druhé straně také silně pociťují svou osamělost lidé, kteří nikoho blízkého nemají. Proto si važme toho, že se navzájem máme. Dávejme si najevo i zdánlivými maličkostmi, jako je pohlazení, políbení, úsměv či pochvala, jak se máme rádi. Dávejme si to najevo, dokud jsme naživu.

Milé hospodyňky, ano vy, co se pachtíte s předvánočním úklidem. Uvědomte si, že 24. 12. chodí Ježíšek a ne kontrola z hygieny. Vyhněme se tomu všemu předvánočnímu shonu. Důležitá je pohoda. Myslím si, že někdy více potěší laskavé slovo a úsměv než drahé dárky.

Dnešní Vánoce jsou již hodně komerční, vytrácí se z nich duchovno. Ta doba našeho mládí, kdy jsme pod stromečkem našli ručně vyřezávaného koníka, vláček či panenku ze slámy nebo upletený svetr, u kterého maminka seděla několik nocí, aby byl do Vánoc hotov. Sestra vyráběla hračku pro svého bratříčka a naopak. Ty doby se nikdy nevrátí, velikou radost budou mít jenom obchodníci ze svých zisků a malé děti, pro které zůstane kouzlo Vánoc pořád stejné, pokud se budeme snažit naladit pro ně tu správnou vánoční atmosféru. Uvědomme si, že bez

rodiny a nejbližších mít krásné Vánoce prostě nelze. Jinak **ztratí svoji krásu a hodnotu nebo dokonce nebudou existovat vůbec. A proto krásné VÁNOCE v kruhu rodinném a ve společnosti přátel!**

Zapsala Ludmila Palečková

Lucius Annaeus Seneca (4 př. n. l. - 65 n. l.)

římský filozof, dramatik, básník a politik

Rady:

- * Těšme se ze svých přátel, neboť nevíme, jak dlouho nám to bude ještě přáno.
- * Pravdu je třeba říci jenom těm, kdo ji chtějí opravdu slyšet.
- * Záleží na tom, jak dobře a čestně žiješ, ne jak dlouho.
- * Měřme životy skutky, ne časem.
- * Je opovážlivé odsuzovat, co neznáš.
- * Laciná oblíba u lidu se získává špinavými prostředky.
- * Neposuzuj lidi podle šatů nebo postavení.
- * Za všechno mohou lidé, ne doba.
- * Sláva je cosi prázdného, přelétavého a jak vánek nestálého.
- * Stýkej se s těmi, kdo tě mohou naučit udělat se lepším.

Člověk by měl alespoň jednou za rok navštívit nemocnici, blázinec nebo hřbitov.

Tam pochopí, že když není ani na jednom z těchto míst, jaké má štěstí a jak je život krásný.

VÝROKY PRO ZAMYŠLENÍ, HODÍCÍ SE DO TÉTO DOBY OD SLAVNÝCH OSOBNOSTÍ.

Republika je pěkná věc, ale politické strany vždy budou hájit v prvé řadě své vlastní zájmy.

Kdo však bude dbát o zájmy státu jako celku?

Karel I. (dobrácký panovník, který se po prohře v 1. světové válce sám vzdal vlády 1916-1918)

Není nic, co by ti vláda mohla dát, aniž by ti to předtím vzala.

Winston S. Churchill

„Rozpočet by měl být vyvážený, státní pokladna by se měla znovu naplnit, veřejný dluh by se měl snížit, arogance úřednictva by se měla zmírnit a být pod dozorem, pomoc cizím zemím by se měla omezit, pokud Řím nemá přijít na mizinu. Lidé se opět musí naučit pracovat namísto toho, aby žili z veřejné podpory.“

Marcus Tullius Cicero (v roce 55 před n.l.)

Přelom hospodářské krize?

Nevěřím v žádné přelomy samy od sebe. To čemu jsme zvykli říkat hospodářská krize je jiné jméno pro mravní bídu. **Mravní bída je příčina, hospodářský úpadek je následek.** V naší zemi je mnoho lidí, kteří se domnívají, že hospodářský úpadek lze sanovat penězi. Hrozím se důsledku tohoto omylu. V postavení, v němž se nacházíme, nepotřebujeme žádných geniálních obrátů a kombinací. Potřebujeme mravní stanoviska k lidem, k práci a veřejnému majetku. Nepodporovat bankrotáře, nedělat dluhy, nevyhazovat hodnoty za nic, nevydírat pracující.

Tomáš Baťa, 1932

Miroslav Horníček pro magazín MF DNES 2002

„Být pánem svého vozu je dobré, ale lepší je být pánem sebe sama. Mně se to slučování národů prach vůbec nelíbí. Poněvadž – vždycky to budu opakovat - ne všechny národy spolu dobře souzní. Pokud se přidáme do Evropské unie, tak se my Češi zase brzo staneme otroky Němců“.

Winston S. Churchill

Jednotliví muslimové mohou mít skvělé vlastnosti, ale vliv tohoto náboženství paralyzuje společenský rozvoj jeho následovníků, na světě neexistuje mocnější zpátečnická síla.

čerpáno z časopisů a internetu

PRESIDENT DR. EDVARD BENEŠ

V R. 1947

Vážení spoluobčané!

V nedávné době jsem podepsal historicky významné dokumenty pro naši Československou republiku, tj. dekrety presidenta ČSR.

Tyto dokumenty nám dávají naději, že se již nebudou opakovat tragické události let 1938-39.

Vědom si neblahých zkušeností našeho národa, zejména z druhé světové války, zanechávám Vám odkaz, ve kterém Vás varuji před možnými pozdějšími požadavky na znovu osídlení našeho pohraničí sudetskými Němci, kteří byli po právu, na základě mých dekretů z naší republiky odsunuti.

Může se stát, že mé dekrety, vydané z rozhodnutí vítězných mocností druhé světové války, budou postupem času prohlašovány za neplatné. Může se stát, tak jako v minulosti, že se najdou „tak zvaní čeští vlastenci“, kteří se budou sudetským Němcům za jejich odsun omlouvat a že budou nakloněni otázce jejich návratu. Nenechte se oklamat a návratu nedopust'te.

Hitlerové odcházejí, avšak snaha o ovládnutí Evropy Německem zůstává. Mohou se najít vlastizrádci, kteří budou opět usilovat i o odtržení Slovenska od České republiky. Bylo by to pošlapání odkazu našeho prvního presidenta ČSR T. G. Masaryka a jeho spoluzakladatele M. R. Štefánika. Vedlo by to k zániku obou našich národů.

Nezapomeňte, že mé dekrety se týkají i potrestání vlastizrádců a že mají trvalou platnost a potrestejte všechny vlastizrádce, ať je to kdokoliv a v kterékoliv době.

Dr. Edvard Beneš, Praha, Květen 1947

Něco málo pro zasmání

Babička u lékaře

Babička povídá:

„Doktore, já na zlepšení trávení piju pivo, při nechutenství piju bílé víno, při nízkém tlaku červené víno, při vysokém koňak a když jsem nachlazená, tak si dám slivovici.“

„A babičko, ptá se lékař, kdy pijete vodu?“

„Tak takovou chorobu jsem ještě neměla, doktore.“

Babička motorkářka

„Mladý muži, pomohl byste mi prosím přejít přes ulici?“ ptá se stařenka.

„Jistě babičko. Chcete k té drogerii?“

„Ne, támhle k parkovišti, mám tam motorku!“

PŘIPRAVOVANÉ AKCE

- **VČS** *p. Kováč* 24. 04. 2021
- **Jarní Floria Kroměříž zájezd** 08. 05. 2021
- **Den matek a otců Vonička V-Band** 15. 05. 2021
- **Kutná Hora, Jindřichův Hradec dvoudenní zájezd** 18. - 19. 06. 2021

Vážení a milí čtenáři, pokud máte nějaké nápady či připomínky, neváhejte kontaktovat paní Ludmilu Palečkovou na níže uvedeném čísle či emailu. Pokud máte zájem, můžete se zapojit do psaní článků nebo nám sdělit, o čem byste si rádi přečetli.

Ludmila Palečková 724 814 40 webklubduchodcu@seznam.cz

Rudka vápencová jeskyně, zámek Lysice a Bílovice nad Svitavou

Brněnská přehrada a Jarošův mlýn

Rudka vápencová jeskyně, zámek Lysice a Bílovice nad Svitavou

Rudka vápencová jeskyně, zámek Lysice a Bílovice nad Svitavou

Senioráček č. 2/20, vydává spolek KD-I Opatovice, www.kd-iopatovice.webnode.cz, e-mail: webklubduchodcu@seznam.cz

Vychází zdarma každého čtvrt roku v nákladu 150 výtisků.

Redakční rada: Bc. Jiřina Brůnduš-Simuť, Ludmila Palečková. Jazyková korekce:

PaedDr. Lenka Svobodová. Fotografie: BcA. Beniamin Brůnduš-Simuť, Hana Nováková. Příjem příspěvků: Ludmila Palečková, e-mail palcova53@seznam.cz

Výroba (sazba a tisk): DaL tisk, s.r.o. Bohunická 52 Brno

Registrační číslo: MK ČR E 23127.

Další fotografie naleznete na: www.kd-iopatovice.rajce.idnes.cz